

Vraťte nám jej!

„Jsme ochotni vyjednávat! Vydejte nám jej a můžete bezpečně odejít!“ Křičím do rodinného domu, jsem vyjednaváč policie ČR. Asi před půl hodinou byla nahlášena ztráta červeného kontejneru na elektroodpad v ulici Za Stadionem v Kyjově, údajně ji ukradli nějací zelení mužičci v létajícím talíři, tomu ale nevěřím, jediné co vím, je to, že jsou to zločinci, a že se skrývají v domě přede mnou, možná ozbrojeni, možná ne.

„Haló, slyšíte mě? Uděláme cokoliv, hlavně nám ho vraťte, bez našeho kontejneru neodejdeme!“ křičím znovu, okolo mě asi desítka policistů, kryjících se za policejní auta, plně ozbrojeni. Čekali jsme asi minutu, poté konečně odpověděli: „Nevydáme! Nic nám nezabrání v tom, abychom si jej odvezli na svou planetu!“

„To budou nějací šílenci,“ podotkl policista vedle mě. Souhlasně přikývnu a opět zakřičím do domu: „Tak hele pánové, my tady nejsme pro srandu králíkům, okamžitě nám vydejte náš červený kontejner, nebo budeme nuceni použít donucovací prostředky!“ Opět uběhla asi minuta a zopakovala se stejná odpověď: „Nevydáme! Nic nám nezabrání v tom, abychom si jej odvezli na svou planetu!“

Mezitím přijela těžkooděná jednotka, dal jsem ji rukou povel, aby ještě chvíli počkali. „Takže pánové,“ křiknul jsem, „máte úplně poslední možnost, pokud nám jej ani teď nevydáte, pošlu na vás jednotku dost drsných hochů, ti vás srovnají do latě!“ Chvíli bylo opět ticho. „Máte ještě pět vteřin!“ Opět nic. „Čtyři! Tři! Dva! Jedna! Váš limit vypršel! Hoši, běžte na ně!“ Můj povel se rozezněl ulicí, chlapi tam hned vběhli.

Po nějaký čas se ozýval jen dusot bot, poté na sebe začali policisté a zloději křičet, nebylo jim rozumět. Najednou křik umlkl, asi o pět vteřin později se křik ozval znovu, to ale křičeli policisté při útěku z inkriminovaného objektu. Já i policisté kolem mě nechápavě hleděli na tu skupinu prchající pryč, jako stádo gazel utíkající před lvem. Po několika vteřinách jsem pochopil...

Z domu vyšli čtyři zelené, asi metr vysoké postavičky. Přišli ke mně a celou situaci mi osvětlili. „Přicházíme v míru, jsme Klingoni z hvězdy na konci oje Velkého Vozu, naše planeta je naprosto zahlcena elektroodpadem, prosím dejte nám jeden váš, milí Pozemšťané, musíme zachránit naši planetu, vždyť jich tady v Kyjově máte ještě několik, třeba v ulici Luční nebo na Seifertově náměstí.“ A taky na ulici Boršovské nebo Svatoborské, blesklo mi hlavou. V té chvíli jsem pochopil, záchrana celé planety na úkor jednoho kontejneru? Poté co mi ukázali fotografie své planety, řekl jsem jen: „Ano, červený kontejner je váš, promiňte mi, že jsem vám hned nevěřil...“ „V pořádku,“ řekli ufouni, otočili se a vešli do budovy, asi o minutu později ze střechy vzlétnul létající talíř a neskutečnou rychlostí zmizel někde ve vesmírných dálkách...

Kontejner v ulici Za Stadionem, jenž figuruje v tomto příběhu.